

1. Introducere, laudă și strâmtorare

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 1.1 - 5

Tu poți înțelege corect această scrisoare doar dacă ai citit și prima scrisoare. În prima sa scrisoare către corinteni, Pavel a trebuit să scrie despre multe lucruri care nu erau în regulă la ei. Acum era foarte nerăbdător să vadă cum au primit ei prima lui scrisoare. Au ascultat oare ce le scrisese sau rupseseră cu furie scrisoarea? Nu știa, așa că a așteptat cu nerăbdare. Dar, din fericire, a sosit vestea că scrisoarea sa a fost bine primită. Nu toate problemele fuseseră încă rezolvate, dar au luat scrisoarea sa la inimă și au vrut să lucreze la îmbunătățirea lucrurilor greșite.

Când Pavel a auzit acest lucru, a devenit foarte fericit. De aceea ia din nou pana și le scrie într-un mod care le atinge inima și sentimentele. Își dezvăluie inima în ea, nu mai are nici o reținere. Uneori pare că pierde firul, pentru că are inima plină și are atât de multe să le spună. Dar pare doar așa. Chiar dacă în această scrisoare se întâlnesc multe teme diferite, se poate recunoaște totuși o ordine clară.

Este ca și cum scrisoarea ar fi fost scrisă pentru tine, iar acest lucru o face atât de impresionantă. Cu siguranță nu ai fost în toate situațiile în care a fost Pavel (și cu siguranță nu veți ajunge în toate). Se pot totuși învăța multe din modelul lui Pavel, din felul în care s-a comportat în toate aceste situații. Acest lucru îți va fi de ajutor. Oricine dorește să-L slujească pe Hristos în viața lui va trebui să treacă prin lucruri dificile. În cazul în care ai dorința de a-L sluji pe Hristos, acest lucru se va întâmpla și în cazul tău. O mare parte din această scrisoare se referă la modul în care cineva, care vrea să fie un slujitor al lui Dumnezeu, trebuie să facă față la tot felul de dificultăți și încercări. Dar dificultățile și încercările nu au niciodată ultimul cuvânt. Dumnezeu vrea să se folosească de toate acestea pentru a-ți arăta că El este încă prezent. Când nu vezi deloc cum să mergi mai departe și poate chiar te gândești să încetezi să mai trăiești pentru Domnul, El vine la tine pentru a te mângâia și a te încuraja. Într-adevăr, acestea sunt momente pe care mai târziu nu vrei să le ratezi în schimbul aurului.

Vrem să studiem mai atent primele cinci versete. Deja aici poți vedea că ceea ce tocmai am spus este adevărat. În primul rând, Pavel se prezintă din nou. El se prezintă foarte clar ca un apostol. El face acest lucru pentru a face impresie și pentru a-și sublinia autoritatea de apostol. Cu toate acestea, el nu o face așa cum se face în lume. Oamenii vor să facă impresie pentru a fi admirați de ceilalți. Pavel face acest lucru pentru că știe că el este trimis de Altceva. Cuvântul apostol înseamnă „trimis”. Așadar, Pavel nu vorbește în numele lui propriu, ci în Numele altuia. Cine este Acesta, este scris imediat după aceea. Este Hristos Isus. Pavel nu și-a însușit acest apostolat prin sine însuși, ci este apostol „prin voia lui Dumnezeu”.

Împreună cu Timotei, el se adresează în această scrisoare atât corintenilor, cât și celorlalți credincioși care locuiau în provincia Ahaia. Și, așa cum găsești și în celelalte scrisori, și se adresează și ție în afară de aceștia. Apoi, așa cum face și în multe scrisori, le urează har și pace. O astfel de dorință de binecuvântare nu este o frază goală, nu este o afirmație fără sens.

Dimpotrivă, Pavel își pune toată inima în ea. Este minunat să te adresezi cuiva în acest mod și astfel să trezești atenția pentru ceea ce urmează!

Așa cum am spus, în această scrisoare se spun multe despre suferința cu care se poate confrunta cineva care vrea să-L slujească pe Dumnezeu și pe Hristos. Care este de fapt beneficiul suferinței? De ce permite Dumnezeu acest lucru? Sau de ce Dumnezeu aduce suferință asupra copiilor Săi? Este foarte remarcabil faptul că probabil prima carte scrisă din Biblie, chiar înainte ca prima carte a lui Moise [Geneza] să fie scrisă de Moise, este cartea lui Iov. Ceea ce este remarcabil în aceasta este faptul că tema cărții Iov este de fapt suferința. Se vede de aici că suferința face parte din existența umană încă de la căderea în păcat. Nu există nici un om care să nu fi avut vreodată a face cu suferința într-un fel sau altul în viața sa. Gândesc că vei fi de acord cu mine. Dar apoi vine întrebarea: Cum se face față acestor suferințe? Există mai multe răspunsuri posibile la această întrebare.

Se poate pune și o altă întrebare: Cum vede Dumnezeu suferința? Gândesc că Pavel dă un răspuns frumos la această întrebare în versetele pe care le avem în fața noastră acum. Nu poți doar să repeți un astfel de răspuns, ci trebuie să îl trăiești. El începe prin a-L lăuda și slăvi pe Dumnezeu. Gândește-te la asta: el a fost în cea mai mare nevoie, chiar aproape de moarte, și Îl laudă pe Dumnezeu pentru asta! Că nu este vorba doar de vorbe frumoase poți citi în Faptele apostolilor 16.19-25. În necaz ajungi să-L cunoști pe Dumnezeu într-un mod pe care nu ți-l poți imagina dacă nu ai trecut niciodată prin necaz. Pavel Îl numește pe Dumnezeu „Părintele îndurărilor”. Îl vezi în fața ta: un Tată care își strânge în brațe copilul suferind. Și „Dumnezeul oricărei mângâieri”. Ai citit bine? Se spune: *oricărei* mângâieri, nu doar puțină mângâiere. Această mângâiere a lui Dumnezeu este „în orice necaz al nostru”. Și aici trebuie să citești corect. Dumnezeu nu ne mângâie prin aceea că îndepărtează necazul de la noi, ci prin aceea că vine la noi în necazul nostru și ne trece prin el.

Isaia 63.9 spune foarte frumos: „În toată strâmtorarea lor, El a fost strâmtor”. Vezi asta? Dumnezeu vine la tine în necazul tău, te ia în brațe și-ți spune „cuvinte bune, cuvinte mângâietoare” (Zaharia 1.13). Cuvinte mângâietoare, de asta ai nevoie într-o lume plină de suferință. Spui și tu uneori astfel de cuvinte? Unul dintre motivele pentru care Dumnezeu ne îngăduie să suferim este pentru ca noi să putem experimenta mila și mângâierea Sa. Efectul acestui lucru va fi că noi, la rândul nostru, vom fi capabili să-i mângâiem pe alții care trec și ei prin momente dificile. Așa a fost cu Pavel și așa poate fi și cu noi.

Încă un lucru: dacă uneori gândești că nu mai poți suporta, că suferința în slujba pentru Hristos este atât de copleșitoare și că trebuie să pieri din cauza ei, atunci amintește-ți că mângâierea din partea lui Hristos merge întotdeauna dincolo de asta.

Citește încă o dată 2 Corinteni 1.1-5. – Versetul 3 se aseamănă cu Efeseni 1.3 și 1 Petru 1.3. Ce diferențe remarci tu?

2. Mângâiere pentru alții

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 1.6 - 11

Este oare adevărat că suferința și necazul unei persoane pot însemna mângâierea altei persoane? Dacă l-ai întreba pe Pavel acest lucru, el ar răspunde cu voce tare „da”.

Acum, noi doi nu ne confruntăm cu genul de suferință, cu care a trebuit să se confrunte Pavel. Dar nu acesta este cel mai important lucru. Nu trebuie să treci prin exact același tip de suferință pentru a fi capabil să simți cu altcineva. Ideea este că prin ceea ce treci tu este o încurajare pentru altcineva, pentru că nici aceluia nu-i este atât de ușor.

„Durerea împărtășită este o durere înjumătățită”, spune un proverb. Nu ai experimentat și tu acest lucru? Atunci când ai parte de ceva trist, poți fi atât de absorbit de durerea ta încât crezi că ești singurul care are o astfel de durere și că nu există nimeni care să te înțeleagă. Dar dacă te gândești că există și alții care sunt întristați din cauza unui lucru, aceasta poate să-ți facă bine. Atunci poți avea parte de o anumită mângâiere prin asta. Când știi că nu ești singur, aceasta îți dă curaj și putere să perseverezi în ciuda problemelor și a grijilor. De asemenea, poți transmite și altora și împărtăși cu ei mângâierea de care ai parte.

Genul de suferință despre care vorbește Pavel aici are a face cu slujirea lui pentru Domnul. El a avut parte de multă dușmănie și ură în timpul slujbei sale. Dar a perseverat, nu a renunțat. De aceea a avut mereu experiențe noi de mângâiere în suferință. El era convins că și corintenii simțeau la fel. O regulă de aur este: cine are parte de suferință, va avea parte și de mângâiere. Acest lucru este valabil și pentru tine.

Acum, după ce situația din Corint se îmbunătățise și lucrurile se limpeziseră, Pavel putea să spună ceva despre el însuși, prin ce trecuse și ce simțise. Astfel de lucruri sunt spuse altora doar dacă ei sunt cu adevărat interesați. Lucrurile care sunt foarte dificile pentru cineva nu le spui oricui. Acestea sunt spuse doar persoanelor despre care știi că sunt cu adevărat interesate și simt împreună. A te dezvălui cuiva poate însemna foarte mult pentru el. El vede în aceasta că te bazezi pe compasiunea lui. Acest lucru îi dă un sentiment de prețuire. Așa s-a purtat Pavel față de credincioșii din Corint.

Necazul, cu care s-a confruntat în Asia, nu a fost o chestiune minoră. Nu știm exact la ce anume face aluzie; unii s-au gândit la tulburările din Efes (Faptele apostolilor 19), dar acolo Pavel nu a fost rănit și nici nu a dat dovadă de disperare, ci, dimpotrivă, de curaj și hotărâre. Orice ar fi fost, a fost o experiență foarte dificilă și anevoioasă.

Mai ales în astfel de circumstanțe, când nu mai există speranță, nu mai există nimic și nimeni, rămâne Dumnezeu. Numai El poate oferi o cale de ieșire. *Și asta este ceea ce El și face!* De aceea, Dumnezeu îngăduie lucruri în viața noastră în care nu mai vedem o cale de ieșire. El vrea ca noi să învățăm să ne încredem numai în El. Psalmul 107.23-32 descrie în mod impresionant cum toată înțelepciunea omului este inutilă atunci când în viața lui se dezlănțuie

furtuni. Singurul lucru care ne rămâne este să-L chemăm pe Domnul și să ne încredem în El. Apoi vine ieșirea.

În Psalmul 68.20 este un alt verset frumos, care se potrivește pentru aceasta: „Dumnezeul nostru este Dumnezeu mântuirii; și de la Domnul Dumnezeu sunt izbăvirile de la moarte.” Pavel a experimentat acest lucru, iar tu poți experimenta la fel.

Pavel nu s-a răzvrătit împotriva modului în care Dumnezeu umbla cu el, și nici împotriva dificultăților în care a ajuns prin aceasta. A știut să transforme orice dificultate într-o oportunitate de a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu. Dumnezeu vrea să folosească toate necazurile din viața noastră pentru a ne elibera tot mai mult de propriile noastre încercări de a ne salva sau de a încerca să ieșim singuri din dificultăți. El vrea tocmai să învățăm să lăsăm totul în seama Lui și să ne încredem că El este capabil să ne dea o cale de ieșire acolo unde noi nu mai vedem o cale de ieșire. Dumnezeu vrea ca noi să-L cunoaștem din ce în ce mai bine ca Dumnezeu al mântuirii din necaz, ca Dumnezeu al învierii și al vieții. Fiecare experiență prin care ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu în acest fel este în același timp o încurajare pentru dificultățile viitoare. Ceea ce Dumnezeu a făcut o dată, poate face din nou. Dacă cunoști pe cineva de care Dumnezeu se preocupă atât de mult, te poți ruga pentru el ca Dumnezeu să atingă acest scop cu el.

Pavel a fost foarte bucuros că credincioșii din Corint s-au rugat pentru el. În alte scrisori citim, de asemenea, despre cât de mult a apreciat rugăciunile de mijlocire ale credincioșilor. Aici el numește rugăciunea „lucrare împreună prin cerere”. Poate că tu nu ai spune așa, dar rugăciunea înseamnă muncă. Ea este chiar o muncă grea. Probabil de aceea are loc așa de rar. De asemenea, Pavel a contat pe faptul că rugăciunile vor fi ascultate. El și-a văzut viața, de care era disperat, ca pe ceva ce a primit înapoi ca răspuns la rugăciunile multor persoane. Asta a făcut ca viața lui să fie un dar de har, pe care l-a primit de la Dumnezeu. Și care este consecința rugăciunii ascultate? Mulțumirea, nu-i așa? Mulți puteau mulțumi că el a rămas în viață. Dumnezeu a purtat grijă pentru aceasta și a folosit rugăciunea credincioșilor pentru a face acest lucru.

După cum vezi, Pavel nu este un individualist, care își urmează drumul singur și pentru care ceilalți credincioși nu înseamnă nimic. Nu, ceilalți credincioși, inclusiv cei din Corint, erau foarte importanți pentru el. Știa că are nevoie de ei. Este frumos să vezi asta la acest mare slujitor al Domnului.

Citește încă o dată 2 Corinteni 1.6-11. – În ce împrejurare ai experimentat mângâierea lui Dumnezeu? Ai împărtășit-o tu cu alții?

3. Amânarea vizitei lui Pavel

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 1.12 - 17

După ce în versetele anterioare apostolul și-a deschis inima în fața corintenilor și i-a făcut părtași la marea nevoie, în care se afla el, acum trebuie să clarifice o neînțelegere. Această neînțelegere a fost o consecință a schimbării planului său de a-i vizita. Într-adevăr, el intenționa să-i viziteze și le spusese acest lucru, dar mai târziu s-a răzgândit (compară cu versetul 23). Limbile răutăcioase apuneau că Pavel era un om pe care nu se putea conta. Acesta este motivul pentru care trece în apărare.

Nu este vorba de autoapărare, ci de o apărare a slujbei sale, al cărei „rod” erau chiar corinteni. Este o apărare a lucrării lui Hristos în inimile corintenilor. Această lucrare era în pericol, dacă el nu lua o poziție fermă împotriva acuzațiilor false care circulau printre credincioși. Acest lucru se întâmplă pretutindeni, atât în lume, cât și în adunare: odată ce moara de zvonuri este în plină desfășurare, apare într-un timp foarte scurt o situație de război. Pacea dispare atunci. Astfel, era în joc și buna relație dintre Pavel și corinteni. Pentru a contracara acest pericol, Pavel indică mai întâi mărturia conștiinței sale. Dacă ar fi avut ceva pe conștiință, nu s-ar fi putut comporta atât de simplu și de sincer. Dumnezeu cu siguranță nu ar fi permis așa ceva. Cine are intenții nesincere, se trădează în cele din urmă. Pavel nu a încercat să aducă mesajul său corintenilor prin tot felul de mișcări ingenioase. El nu a folosit practici necinstite pentru a câștiga suflete. El nu a folosit înțelepciunea carnală, metode care sunt utile în programele electorale, unde se promite mult și nu se realizează aproape nimic. El era conștient de harul lui Dumnezeu. Aceasta înseamnă că nu s-a gândit deloc la el însuși, nu și-a pus propriul nume pe drapel, ci dimpotrivă, a vrut să arate ce a făcut Dumnezeu pentru el. Așa se comportase el atât în lume, cât și printre credincioși.

Este foarte important să fii conștient: atât oamenii din lume, cât și credincioșii te privesc. Dacă purtarea ta arată că ai înțeles ceva din harul lui Dumnezeu, nimeni nu va putea găsi o vină justificată împotriva ta. Atunci nu vei fi cunoscut ca fiind cineva care este „spălat în toate apele”. Ești o carte deschisă pentru toată lumea. Pavel a putut sublinia că nu a scris nimic altceva decât ceea ce știau despre el de mult timp și ceea ce și ei recunoscuseră. Ei văzuseră de aproape că nu era un om cu căi viclene. El spera că ei nu se vor baza pe persoane care vor să semene neîncredere și să încerce astfel să-i facă pe corinteni să se îndoiască de intențiile sale sincere.

Credincioșii care se privesc sau se ascultă unii pe alții cu suspiciune intră într-o spirală care duce tot mai jos. Tot ceea ce se spune sau se face este interpretat greșit, iar relațiile dintre ei devin din ce în ce mai dure și mai neplăcute, până când lucrurile se blochează complet. Dacă constăți neîncredere în tine însuși, condamnă-o. Nu o lăsa să existe. Dacă s-au întâmplat sau s-au spus lucruri pe care nu le înțelegeți, roagă-te și discută cu persoana respectivă. Știu din propria mea viață cât de ușor este să acuzi pe cineva de ceva, în timp ce o conversație îți dezvăluie cât de mult te-ai înșelat.

Pavel arată spre ziua Domnului Isus. În acea zi, Pavel și corintenii vor sta împreună în fața scaunului de judecată al lui Hristos. Atunci Pavel se va putea lăuda cu ei (și invers), arătând spre ei și spunând Domnului: „Ei au ascultat ce le-am spus în Numele Tău”. Toate ambiguitățile și neadevărurile dispar atunci. Știi ce este atât de important? Că tu deja te vezi înaintea acestui scaun de judecată. Pavel a făcut asta. Prin urmare, el putea să spună liniștit - fără să fie acuzat de conștiința sa - că a vrut să vină la ei. Nu a trebuit să își ceară scuze pentru că a greșit făcând acest lucru. Cât de mult ar fi dorit să le acorde acest al doilea har! Primul har a fost că a fost pentru prima dată la ei și le-a predicat Evanghelia. Ei au experimentat acest har. La o a doua vizită, a vrut să-i instruiască mai mult în acest har. Inima lui tânjea după ei. Ei erau copiii lui în credință. De aceea el a contat pe faptul că ei îi vor da ceea ce avea nevoie, astfel încât să-și poată continua călătoria. Acest lucru nu are nimic de-a face cu căutarea propriului avantaj. Este plăcut să contezi pe sprijinul fraților și surorilor, știind că ești unit în lucrarea pentru același Domn.

Așadar, nu era nimic adevărat în suspiciunile conform cărora ar fi urmărit doar propriul avantaj în detrimentul corintenilor. Își făcuse deja planurile de călătorie. Din modul în care i-a lăsat să participe la aceste planuri, se poate vedea că ele nu au fost făcute cu ușurință sau dintr-o idee venită deodată. Nici nu se așezase și nu planificase pe baza unor calcule, prin care el însuși ar fi avut cel mai mare avantaj. Nu, el a fost călăuzit de Dumnezeu și de dragostea sa pentru Hristos și pentru ai Săi. Nu a fost un om capricios, așa cum a fost acuzat că ar fi fost. Probabil că știi și tu persoane care promit totul, dar despre care știi deja că nu se țin de cuvânt până la urmă. Astfel de oameni nu sunt demni de încredere. Pentru credincioși, un astfel de comportament este nedemn de Hristos.

Domnul Isus a spus că și „da” al nostru trebuie să fie un „da”, iar „nu” al nostru trebuie să însemne cu adevărat un „nu” (Matei 5.37; vezi și Ioan 5.12). Te cunosc oamenii așa? Atunci nu este necesar să subliniezi pe „da” sau „nu” cu tot felul de afirmații pioase și solemne. Oamenii trebuie să se poată baza pe tine. Dacă Pavel ar fi fost o persoană care a spus „da” și a vrut să spună „nu”, cum ar fi putut fi de încredere mai departe? Cum ar fi putut să-i conducă pe alții? Atunci nu s-ar fi știut unde te afli cu el. O astfel de persoană nu este stăpână pe ea însăși. Trebuie să poți avea încredere că cineva spune adevărul, altfel tot ceea ce spune este nesigur.

Citește încă o dată 2 Corinteni 1.12-17. – Se poate baza întotdeauna pe tine? Cum reacționezi tu la o învinovățire nedreaptă?

4. În El este „da”

Ia-ți timp și liniște pentru 2 Corinteni 1.18 - 22

Dumnezeu este credincios! Acest lucru este în contrast cu toată infidelitatea și inconsecvența de care a fost acuzat Pavel. El nu spune: „Eu sunt credincios”; el lasă această sentință în seama lui Dumnezeu. El știe că Dumnezeu este credincios în tot ceea ce a spus. Dumnezeu nu este cineva care uneori spune una, alteori spune alta. Ceea ce spune El nu este nesigur. El nu-și schimbă intențiile! Poți conta pe El, că va face ceea ce a spus. Pavel a subliniat în mod clar acest lucru prin atitudinea sa, prin comportamentul său și prin vorbirea sa. Ceea ce le comunicase corintenilor prin cuvântul Evangheliei a mărturisit acest lucru. El nu le-a predicat lucruri îndoielnice. Le prezentase Evanghelia cu o claritate de cristal, într-un mod care nu lăsa nimic de dorit în ceea ce privește claritatea. Cum ar fi putut fi altfel?, căci conținutul predicii sale a fost „Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos”. Prin menționarea acestui Nume, el a atins miezul Evangheliei și, în același timp, centrul tuturor planurilor lui Dumnezeu. La Dumnezeu, totul se învâрте în jurul onoarei și glorificării Domnului Isus. Trebuie să fii din ce în ce mai mult pătruns de acest lucru, așa cum Pavel a fost profund pătruns de el, astfel încât faptul acesta i-a determinat modul de viață.

În diferitele nume ale Domnului Isus vezi slava Lui. În numele „Fiul lui Dumnezeu”, accentul este pus pe dumnezeirea Sa eternă. El este Fiul etern. În numele „Isus” este exprimată smerirea Sa. El a primit acest nume după ce a venit pe pământ ca Om pentru a împlini lucrarea de răscumpărare. Numele „Hristos” înseamnă „Unsul”. Aici te poți gândi la El ca Acela care va împlini toate planurile lui Dumnezeu. Când Îl privești în acest fel, nu-ți poți imagina că vorbești numai așa de formă despre El și lucrezi conform propriilor tale planuri, nu-i așa? Atunci nu există decât o singură dorință: să arătați prin vorbirea ta și prin comportamentul tău că Isus Hristos înseamnă *totul* pentru tine. Atunci nesiguranțele vor dispărea din viața ta din ce în ce mai mult. Desigur, acesta este un proces, nu se întâmplă de pe o zi pe alta. Vei observa că după un anumit timp nu vei mai fluctua atât de mult în sentimentele tale. Știi într-adevăr că în Hristos totul este „da și amin”, dar nu întotdeauna trăiești acest lucru în felul acesta. Prin urmare, cel mai bine este să te ocupi cu lucruri care sunt ferme și sigure. Poți să te orientezi după aceasta. Așa ne este prezentat aici.

Foarte adesea, când Pavel se ocupă de lucruri foarte practice, el le leagă direct de Domnul Isus. Un exemplu în acest sens poate fi găsit în 2 Corinteni 8 și 9. Acolo este vorba despre credincioșii care donează bani altora care au nevoie. Însă el nu face acest lucru fără a-L prezenta și pe Domnul Isus și pe Dumnezeu. Citește 2 Corinteni 8,9 și 9.15. De fiecare dată când tratează ceva foarte obișnuit, el arată cum este aceasta la Domnul Isus și la Dumnezeu. La fel se întâmplă și aici. Când vine vorba de slujirea sa, el arată că aceasta este legată de promisiunile neschimbate ale lui Dumnezeu. Ceea ce le prezintă credincioșilor, conținutul predicii sale, este ferm, pentru că este vorba despre Dumnezeu și despre Domnul Isus.

Dumnezeu își va împlini toate promisiunile în Domnul Isus. Fie că este vorba de Israel sau de Adunare, Dumnezeu nu lasă nimic neîmplinit. În Vechiul Testament găsești multe lucruri promise lui Israel. Astăzi, nu se pare deloc că toate aceste promisiuni se vor îndeplini. Și dacă

ar depinde de acest popor încăpățânat, nu s-ar realiza nimic. Dar Domnul Isus va aduce pe Israel în posesia tuturor binecuvântărilor pe care Dumnezeu le-a promis poporului Său. El poate și va face acest lucru, pentru că a murit pe cruce și a înlăturat vina poporului care se pocăiește. Când va veni din nou, El va stârpi mai întâi pe toți cei neevlavioși din popor. Când acest lucru se va întâmpla, vor rămâne doar israeliții credincioși, poporul pocăit care și-a mărturisit vina în fața lui Dumnezeu. Ei formează poporul al cărui Împărat va fi Domnul Isus. Acesta este poporul care va primi toate binecuvântările, pe care Dumnezeu le-a promis poporului, în timpul domniei de 1000 de ani a Domnului Isus pe pământ.

Există, de asemenea, promisiuni pe care Dumnezeu le-a făcut cu privire la Adunare. Dumnezeu le va împlini și pe acestea prin Domnul Isus. Această împlinire nu va avea loc pe pământ ca în cazul lui Israel, ci în cer. El va duce totul la bun sfârșit în siguranță și cu certitudine. Acesta este „Amin” din versetul 20. Când Dumnezeu sau Domnul Isus spune „Amin”, înseamnă „așa este și așa va fi”. Subliniază certitudinea absolută a ceea ce se spune sau se promite. Domnul Isus L-a glorificat întotdeauna pe Dumnezeu în viața Sa și o va face în toată veșnicia. Marele miracol este că El Îl va glorifica pe Dumnezeu chiar și prin noi, care am fost odată păcătoși pierduți. Nu este oare un mare miracol faptul că tu și cu mine suntem salvați și că acum putem face parte din Adunare? Acest lucru a devenit posibil prin lucrarea Domnului Isus. Și tot ceea ce a făcut Domnul Isus pe pământ și tot ceea ce va face în cer, era și este întotdeauna pentru gloria lui Dumnezeu. Rezultatele lucrării Sale sunt, de asemenea, pentru gloria lui Dumnezeu.

Dar Dumnezeu a făcut chiar mai mult în legătură cu noi. El ne-a fixat în Hristos, adică ne-a unit ferm cu Hristos - o legătură indisolubilă. Când Dumnezeu Îl vede pe Hristos, ne vede și pe noi. Dar El a făcut mai mult decât atât. El ne-a uns și pe noi cu Duhul Sfânt, așa cum a făcut la Domnul Isus. La noi, aceasta s-a întâmplat după ce am fost mântuiți din păcatele noastre, în timp ce la Domnul Isus, aceasta s-a putut întâmpla imediat după botezul Său (vezi Matei 3.16 și Faptele apostolilor 10.38) - adică la începutul apariției Sale publice -, deoarece El era desăvârșit. Această ungere ne arată clar că avem un loc deosebit în inima lui Dumnezeu. În Vechiul Testament, împărații, preoții și profeții erau unși cu untdelemn. Această ungere i-a consacrat pentru slujba lor; le-a dat acel loc special în poporul lui Dumnezeu; prin ea au știut că Dumnezeu i-a ales pentru acel loc. Același lucru este valabil și pentru tine. Tu, după ce ai crezut, ai fost uns cu Duhul Sfânt (vezi Efeseni 1.13 și 4.30). Prin aceasta, Dumnezeu te-a pus deoparte pentru El și pentru slujirea Sa. Și Duhul Sfânt te face să conștientizezi acest lucru.

Și tu ești *pecetluit* cu Duhul Sfânt. Acest lucru înseamnă că tu ești proprietatea Lui. El are un drept asupra ta, tu Îi aparții. Aici ai siguranța că diavolul și îngerii lui nu mai au nimic de spus despre tine. În final, Duhul Sfânt, care a fost dat în inima noastră, este numit „arvună”. Acest lucru ne arată două lucruri. În primul rând, o arvună arată că nu ești încă în posesia deplină a unui lucru. Aștepți încă împlinirea. Dar, în al doilea rând, această arvună este, într-un fel, un avans al împlinirii. Tu te poți deja bucura de ea. În capitolul 5.5 citești despre aceeași arvună. Acolo este vorba despre dorința după casa pe care Dumnezeu a pregătit-o în cer pentru noi. Aici este vorba de savurarea promisiunilor, pe care Dumnezeu le-a făcut. De acestea ai voie să te bucuri, și chiar te poți bucura chiar acum, pentru că Duhul Sfânt ți-a fost dat în inimă.

Inima este centrul vieții și al trăirii tale. Lucrurile, de care te poți bucura, trebuie să aibă un efect în viața ta, în tot ceea ce faci și spui. Nu oferă aceasta o mare strălucire așa-zisei tale vieți de zi cu zi?

Citește încă o dată 2 Corinteni 1.18-22. – Mulțumește lui Dumnezeu pentru toate garanțiile pe care le-ai primit în El și în Domnul Isus. Numește aceste garanții pe nume.

Remarcă: Pentru comentariul la versetele 23 și 24 ale acestui capitol vezi secțiunea „5. Întristare, bucurie, iertare” – comentariu la 2 Corinteni 2.

© by Daniel-Verlag

Tradus din: *Der 2. Brief an die Korinther; Eine Erklärung des Briefes von Paulus speziell für dich.*

Anul 2003, pag. 10-22.

Internet: www.Daniel-Verlag.de